

Požární ochrana ocima dětí

Pohádka o Tabrovcův Maruška

Dnes si povyprávíme pohádku o jednom starém hasičském autíčku. O Maruška. Každé hasičské autíčko má svoji duši a velké srdce. A přeci vůbec neráčí má tom, jestli je velké, nebo malé. Jestli veze vodu, nebo prášek. A nebo, a to je nejdůležitější. Jestli je staré a nebo se ještě leskne novotou.

Maruška patří rozhodně do té první kategorie. Je totiž dokonce nejstarší cisternou v jihočeském kraji. Takže už také nejstárněji používanou. Její místo je na stanici profesionálních hasičů v Jindřichově Hradci. Hradecká stanice je opravdu velmi hodně velká a má obrovské pole působnosti. Proto tu parkuje spousta různých autíček. A tudíž Marušky místo je až na konci poslední řady. Tomu tak ovšem nebyvalo vždycky. Ba naopak, Maruška bývala velice slavná. Dokonce, když ji její konstruktéři ve městě Pohořelci rekonstruovali, byla největší cisternou v celých českých zemích. Jezdili se na ni dívat až z daleké Olomouce a každý ji hradeckým hasičům záviděl. Maruška také byla na spoustě výstav. A to kolik má zkušeností, to si nikdo neumí ani představit. Proto si jí také hasiči stále nechávají ve svých službách. Není den, aby se za Maruškou nepřišel někdo poradit, něco se pünčil a nebo si prostě jenom tak popovídat. Nikdo z hasičů zde nestoužil tak dlouho jako Maruška. Až na jednoho. Marušky dvorního strojníka pana Bláboše. Panu Blábošovi byla už jako malému mladému praprná

projevem velika důvěra, že mohl Maruška řídit. A po chvíli si ji tak oblíbil, že už si ji nikdy užít nenechal. To by pryč raději sám u basičky skončil, než jít jezdit s jiným autíčkem.

Dnes je pondělí a to má Maruška opravdu moc ráda. Čeká ji totiž kondiční jízdka, boufel a celková kontrola. Je devět hodin a pan Bláboš, přesný jako šidlyčky, už přichází do garáže. Vybrápnul se do kožené sedačky, chytl velký volant a vydali se na projížďku. Hned za prvním rohem si pan Bláboš promnul dlouhý knír a z koženého váčku si vymdal již napěchovanou dýmku: "Kým, že se to musí, ale budu věřit, že to na mě ani ten koleraš nepoví." Oba se usmáli a pokračovali dál. Tehorá večera, kolem desáté hodiny strojníci obešli svá autíčka, zkontrolovali je a odešli se uložít do ložnic k spaní. Ovšem kolem druhé hodiny se z rozblízkla snad všechna červená světla, rozekřela se sířema. A než se Maruška nadála, byla v čtyřech garážích sama. Za chvíli přišel pan Bláboš s panem Dražanem. Opřeli se Maruška o přední nárazník. Pan Bláboš si zapálil dýmku a začali si povídat a rozumovat. Rozumovali by snad až do rána, kdy by se z vyřičáčky neozvalo, ať se vydají svým kolegům na pomoc. Maruška se rozkrácela, tak jako nikdy, už ani nevěděla jakeš to je. Když dorazili na místo zářahn, dozvěděli se od velitele, že se jedná o požár kolem dětského lábora a je potřeba se dostat pro posledního chlapce, malého Martinka, který tam ještě rústal. V tu chvíli Maruška ledinsky řídla. Dvě se, Bláboši. Pustila přední kropicí listu a rozjela se přes plameny. Přesto že ji kolečka palila, byla si jistá že to zvládne. Uprostřed lábora pan Bláboš

vyšťočil ven. Popadol malého Martinka pod kabát
a všetci tu sa vydali stejnou cestou späť.

Tento hrdinský kousek se nestl po všech
hasičských sborovnicích. Pan Bláboš s Maruškou
dostali takových ocenění a medailí, že je ani pomalu
Maruška nemohla uviést. Po tomhle oba namáli,
že jejich služba u hasičů byla dostatečně
naplněna a vydali se do hasičského důchodu.
Ale samozřejmě ne leda jakého. Z Marušky se stal
hvězdný exponát Zbírky sborového hasičského muzea.
No a pan Bláboš si s manželkou koupili nedaleko
Zbírky chaloupku u řeky. A každý den chodil do
Muzea jako průvodce jejich cesty se nikdy
nerozestly

Vyborne

lit. Karel